

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 3Nt/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720010821
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vorčáková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2021:5720010821.7

Uznesenie

Okresný súd Martin v konaní pred senátom zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Vorčákovvej a prísediacich Mgr. et Mgr. Ivety Gallovej, PhD. a Jarmily Ďuranovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.09.2021 v Martine, o návrhu ods. A. D. na povolenie obnovy konania, takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného A. D., nar. XX.XX.XXXX v L. bytom R. Č.. XXX, okr. E. U. H., t. č. v ÚVTOS Leopoldov, na povolenie obnovy konania zo dňa 24.07.2020 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Martin, sp. zn. 3Nt/42/2020, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 zo dňa 12.05.2011, právoplatným 28.9.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/78/2011 zo dňa 28.09.2011, uznaný za vinného za pokračovací zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., a v spojení s uznesením Okresného súdu Martin, sp. zn. 2Nt/157/2013 zo dňa 04.09.2014, právoplatným dňa 04.09.2014 a rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 zo dňa 09.10.2014, právoplatným 09.10.2014, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia, zamietal, lebo nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

odôvodnenie:

Odsúdený A. D. podal na tunajšom súde dňa 24.07.2020 návrh na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 TP pre podstatnú chybu v prechádzajúcom konaní podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Z. z.). Rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 zo dňa 12.05.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/78/ zo dňa 28.09.2011 bol uznaný vinným z pokračovacieho zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) TZ, za čo mu bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 zo dňa 09.10.2014 uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením do maximálneho stupňa strázenia. Odsúdený vo svojom návrhu žiada, aby mu súd umožnil plné uplatnenie práv, predovšetkým základné právo na obnovu konania pre podstatnú chybu v predchádzajúcom konaní podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7, pretože toto právo je natoľko významné, že podľa ods. 3 ho v znení čl. 15 Dohovoru samotného nemožno derogovať ani vo výnimočných situáciách. Je si plne vedomý súdnej rozhodovacej praxe v podmienkach justičného prostredia SR, podľa ktorej by obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok mala slúžiť na opravu len skutkových a nie procesných pochybení, ako aj toho, že pri argumentácii vo svetle domácej právnej úpravy sa podľa jeho názoru nesprávne, až scestne, poukazuje na princíp právnej istoty spočívajúcej v nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. S tým vo všeobecnosti nemožno súhlasiť tak, ako sa prax zlým až škodlivým smerom v SR rozvinula.

V prvom rade princíp právnej istoty spočívajúci v nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia nutne musí ustúpiť všeobecnejšiemu a vyššiemu princípu právnej istoty, ktorá spočíva v zákonnosti a ústavnosti a z toho vyplývajúcej predvídateľnosti tak práva (či už pri jeho tvorbe alebo aplikácii), ako aj súdneho rozhodovania. Primárnym, ako to implicitne vyplýva aj z citovaných medzinárodných dohovorov a ústavných ustanovení, je nutne hľadisko princípu právnej istoty, či ponechať alebo neponechať v

platnosti nezákonné, skutkovo nesprávne alebo inou vadou postihnuté, právoplatné súdne rozhodnutie. V takom prípade hrozí nemožnosť predvídateľnosti, pretože ponechanie chybou poznačeného súdneho rozhodnutia môže, a v praxi má mať za následok, že bude citované v budúcnosti inými súdmi pri rozhodovaní, citácie sa budú považovať za argumentačné odôvodnenie zlých rozhodnutí, čo má za následok rozvíjať a stabilizovať nežiaducu prax, ako sme toho svedkami dnes.

Inými slovami, princípom nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia nemôže byť nikdy ospravedlňovaná nezákonnosť alebo nesprávne zistenie objektívnej pravdy (!!!). Náprava takéhoto rozhodnutia v samotnom prvopočiatku (odsudzujúceho rozsudku a konania pred ním) priamo vyplýva, z ustanovenia čl. 13 ods. 3, ods. 4 ústavy a iných v záujme rovnakého zaobchádzania, nielen podľa domáceho práva a judikatúry, ale predovšetkým v súlade s komparatívnym právom a pravidlami z neho praxou vyvedenými jurisdikčnými a parajurisdikčnými orgánmi.

Okrem toho, nič súdu nebráni § 394 ods. 1 TP a pod. splniť si ústavnú povinnosť podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, a interpretovať a aplikovať toto ustanovenie TP v znení výrazových významov podľa výkladového pravidla podľa čl. 31 ods. 1 Viedenského dohovoru v súlade s čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 v duchu judikatúry ESLP ako to má na mysli čl. 31 ods. 3 písm. b/ Viedenského dohovoru, ak k danej problematike existuje výkladom vyvedené všeobecné pravidlo. To zjednodušene znamená, že nielenže súdu nič nebráni, ale súd má aj povinnosť „nové skutočnosti? v TP vykladať a uplatňovať v súlade s „podstatnou chybou? v Protokole č. 7, a to aj v rozpore s praxou, ktorá doteraz tieto pravidlá nerešpektovala. Nie je nutné v tomto smere rozhodovať contra legem, aby obnova vyhovovala aj Dohovoru, pretože pojem „nové skutočnosti? je natoľko široký, že môže subsumovať aj „podstatná chyba?. V súvislosti s tým nič nebráni presumovať, že súd a predsúdne orgány takú chybu dopustili „nevedome?, inak by to znamenalo zodpovednosť za chybu verejného činiteľa a rovnako tak schvaľovateľa.

K čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 neexistuje dodnes prakticky žiadna judikatúra ESLP. Je to snáď aj preto, že výrazy v tomto ustanovení sú natoľko jasné, že nepotrebujú žiadny ďalší výklad (viď. napr. výklad čl. 267 písm. a/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie Súdny dvorom Európskej únie). Vychádzajúc z dôvodovej správy k Protokolu č. 7 je možné konštatovať nasledovné. Výnimka z princípu ne bis in idem je rovnako možná v prospech aj neprospech obvineného, či už ide o oslobodzujúci alebo odsudzujúci rozsudok. Obnovou konania sa rozumie nielen obnova v právnotechnickom zmysle, ale akékoľvek mimoriadne opravné konanie smerujúce k zrušeniu právoplatného rozsudku. Z čl. 53 Dohovoru vyplýva, že podmienky nového konania v prospech obvineného môžu byť upravené širšie ako v ods. 2 čl. 4. Oproti tomu podmienky prípustnosti nového konania v neprospech obvineného nesmú byť rozšírené nad rámec citovaného ustanovenia a toto ustanovenie musí byť vykladané reštriktívne, pretože ide o výnimku z práva zaručeného Dohovorom a jeho protokolmi. Novými skutočnosťami sa rozumie tiež nové dôkazy k už známym skutočnostiam. Z dikcie „podstatná chyba v predchádzajúcom konaní? (vice fundamental dans la procédure precedente, fundamental defect in the previous proceedings) vyplýva, že nejde len o vadu konania (procesnú), ale tiež o vadu hmotnoprávnu, ku ktorej v predchádzajúcom konaní došlo.

Nad rámec uvedeného, na rozdiel od čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 čl. 14 ods. 7 Paktu nepozná žiadne výnimky z princípu ne bis in idem. To neznamená, že výnimky v prospech obvineného nie sú dovolené (viď. čl. 5 ods. 2 Paktu). Sú však vylúčené výnimky v neprospech obvineného.

Svoju žiadosť opiera teda predovšetkým o „podstatnú chybu v predchádzajúcom konaní? v čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7. Nech mu to súd nemá za zlé, ale v prípade, že by s jeho interpretáciou jeho uvedeného práva nesúhlasil, je nútený výslovne v odôvodnení žiadať podrobnú argumentáciu, v čom je jeho argumentácia mylná (teda nielen opakovať pravidlá zaužívanej domácej praxe odtrhnuté od jeho použitej argumentácie) vo svetle vyvedeného práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V tomto smere má súd, podľa jeho názoru, povinnosť vyrovnáť sa s jeho argumentmi a návrhmi. Argumenty sa môžu týkať tak právnych (výklad ustanovení), ako aj skutkových (hodnotenie dôkazov) otázok. Podľa odbornej literatúry „právne argumentačné tvrdenia (právny argument) v zásade môže vypovedať o obsahu právnej normy, právneho princípu právnej zásady, teda súhrnne vzaté o obsahu práva. (...) Oproti tomu skutkový argument vypovedá (...) o právne relevantných skutočnostiach?. (In Hlouch L.: Teorie a realita právní interpretace, Plzeň: Aleš Čeněk, 2011, s. 125).

Proces právnej argumentácie sa považuje za dialóg. Právo je argumentatívny fenomén - čo znamená, že k tomu čo je právom (významom právneho predpisu - právnou normou) sa dopracovávame procesom argumentácie, v ktorom súperia rôzne argumenty a najlepší a najpresvedčivejší z týchto argumentov nakoniec určí výsledok (I. ÚS 243/07). Povinnosť súdu vysporiadať sa s právnym argumentom vyplýva z množstva rozhodnutí: napr. Vetrenko vs Moldavsko z 18.05.2010, IV. ÚS 296/09, III. ÚS 311/07, NSČR: 2Afs 24/2005, I. ÚS 110/07, III. ÚS 30/07, I. ÚS 114/08 a ďalšie. Viď aj právnu vedu, napr.: Peczenik A.: On Law and Reason, Springer, 2008, s. 113-114 a pod.

Oprávnenosť jeho žiadosti ďalej opiera o nasledovné procesné a skutkové okolnosti: O list svedka - údajne poškodeného D. E. zo 17.07.2019, v ktorom uvádza, že bol k trestnému obvineniu nútený a kde koriguje svoju prvotnú výpoveď.

Dôkaz 1: Žiadosť. D. E. zo 17.07.2019 doručená 22.07.2019 súdu - je v sp. zn. 13Nt/84/2017.

V predošlom konaní o povolenie obnovy konania súd nerešpektoval ani minimum zásad uvedených zhora a dikcia „chyba v predchádzajúcom konaní? v sebe nezahŕňa len konanie do rozsudku, ale akékoľvek časovo pred podaním tohto podnetu. Judikatúrou ESLP tento pojem nebol nijako zúžený, a preto nepriamo namieta aj konanie sp. zn. 13Nt/84/2017 min. do tej miery, že sa súd nijakým spôsobom relevantnou problematikou nezaoberal a s pre rozhodnutie relatívnymi argumentmi nevysporiadal.

Musí striktno odmietnuť tzv. „náhradné? dôvody súdu pre odmietnutie predošlej žiadosti, že sa „priznal ku skutku? tým, že použil pred súdom slová ľútosť, že ho to mrzí a nebude sa to opakovať. K takému vyjadreniu bol po porade s obhajcom prinútený pod tlakom okolností. Prakticky, čo do viny, nebolo možné sa pre neho brániť. Všetko hovorilo v jeho neprospech. Tzv. poškodený, pseudo - svedkovia a pod. Napriek tomu sa vyskytli mnohé prinajmenšom obžalobu oslabujúce rozpory, avšak súd k nim absolútne neprihliadal. Jeho verbálne vyjadrená ľútosť za vtedy daného stavu bola jediná cesta, ako dosiahnuť miernejší trest. Nemožno ju však za žiadnych okolností vnímať ako priznanie, ibaže by šlo o účelovú arbitrárnosť. Priznanie sa znamená opísať skutok tak ako sa stal nehľadiac na prvok sebausvedčenia za splnenia podmienky dobrovoľnosti bez náznaku „donútenia?. Tento aspekt jeho vyjadrenie postráda. Takisto jeho vtedajšie slová nemožno považovať za vyhlásenie o vine, ako to má na mysli TP. Dohodu o vine a treste neuzatvoril.

Jeho slovné vyjadrenie v snahe dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie o treste nemožno považovať za argument či dôkaz „schopný odzbrojiť? iné v jeho prospech relevantné argumenty a dôkazy.

Z obsahu dôkazu 1 jasne vyplýva, že pseudo - poškodený nebol ním „nútený? k orálnemu sexu. To, že jeho orientácia v tomto smere patrí k menšine, ešte sama osebe neznamená, že by bol násilník a pod. Z danej listiny ako aj následnej výpovede poškodeného svedka vyplýva, že mali spolu intímny vzťah vo výkone trestu odňatia slobody v Sučanoch. Menovaný jasne uviedol, že on nemal žiadny nôž ani inú zbraň, ktorou by ho mal nútiť k čomukoľvek. To je ďalší samostatný dôkazný argument, ktorému sa súd nevenoval a neunúval sa to v odôvodnení vysvetliť.

Ak vznikli nejaké nezrovnalosti v menej podstatných aspektoch poškodeného výpovede, je to s najväčšou pravdepodobnosťou dané na jednej strane nižším intelektom menovaného, na strane druhej tým, že jeho materinský jazyk je maďarčina, niektorým jemným odtieňom podobných slovenských slov nerozumie, prípadne nerozumie správne, a preto sa môžu javiť niektoré odpovede rozporné. Menovaný nemal pred súdom voči nemu tlmočníka, k tomu treba upriamiť pozornosť, že mu boli kladené opakujúce sa otázky v obmenených formuláciách, aj to v nie pre vec podstatných okolnostiach, čo malo odvieť pozornosť od podstaty svedkovej „novej? výpovede, že ním nebol k orálnemu sexu nútený (!!!).

Je treba poukázať aj na to, že samotnému poškodenému je spomínanie a opätovné vypovedanie o vtedajších skúsenostiach nepríjemné, bolestné a stresujúce. Jeho orientácia patrí k väčšine populácie. Ešte pred „ich stretnutím? v ÚVTOS poskytoval orálne „služby? iným odsúdeným za protihodnotu, napr. tabak, káva a pod., ktoré sa vo väzniciach považuje o. i. za platidlo. Tieto služby dovtedy poskytoval paradoxne práve ďalším svedkom proti nemu, ktorí boli ich spolubývajúcimi na cele po jeho zaradení tam. Jeho príchodom začali mať s poškodeným vzťah - aspoň on to tak v danom čase vnímal. Napriek prostrediu to bol vzťah pre neho prirodzený bez jediného náznaku násilia.

Žiaľ, až neskôr sa dozvedel, že pred jeho príchodom bol poškodený ďalšími svedkami proti nemu šikanovaný a nútený práve k orálnemu sexu s tým, že keď im vyhovel, dostal odmenu vo forme tabaku. Jeho príchodom sa to zmenilo. Nebol tam snáď viac ako 3 týždne, keď svedkovia vykonštruovali plán „udania ho?.

Za veľké pochybenie považuje aj konanie OČTK, čo v danom prípade možno považovať aj PBS v ÚVTOS. On tam bol ihneď z predmetnej cely presťahovaný. Ďalší štyria „svedkovia? zostali spolu na jednej cele, hoci bolo jasné a predvídateľné, že budú, resp. budú môcť byť v neskoršom štádiu svedkovia. Mali možnosť sa dohodnúť na spoločne smerovaných výpovediach proti nemu a súčasnom vyvíjaní nátlaku na poškodeného nimi šikanovaného. Napriek tomu v naoko menších, no pre vec podstatných detailoch sú tu neodstránené rozpory spochybňujúce ich výpovede. Napr. jeden svedok odmietol vypovedať, avšak súd nezisťoval dôvod odmietnutia a jeho zákonnosť. Druhý uviedol, že mal dať poškodenému facku a nič viac nevidel. Tretiemu sa mal iba poškodený sťažovať, že ide domov a mal pri tom plakať za čo sa mal hanbiť a štvrtému mal tiež poškodený len povedať o nožíku pod krkom. Poslední dvaja mali uvádzať fakty „z počutia?, čo podľa stabilnej judikatúry ESLP nie je možné považovať za dôkaz, resp. rozhodujúci dôkaz.

Kým prví dvaja svedkovia prakticky neuviedli nič, tak posledného svedka výpoveď o nožíku pod krkom, aj to z počutia, je vyvrátená nasledovným:

1. Nožik v ÚVTOS je nemožné si zadovážiť (s výnimkou príborového), a nikdy sa ani žiadny nenašiel ani po údajnom incidente a jeho premiestnení,
2. Poškodený minimálne v konaní sp. zn. 13Nt/84/2017 poprel akýkoľvek nožik, o. i.
3. Je logicky a prakticky nemožné si len predstaviť, nielen vykonať popísané, t. j. držať v ruke nožik pod krkom inej osoby súčasne pri vykonávaní orálneho sexu tejto osoby „útočníkovi“. To sa snáď nedá ani v animovanom komixe.

Zásada in dubio pro reo platí aj pre obnovu konania. Vid' ÚS SR zdola. Už len tieto neodstránené rozpory vyvracajú „jednoznačnosť“ zisteného skutkového stavu nezlučiteľného s objektívnou pravdou. Nebolo teda možné rozhodnúť v jeho neprospech (Rt 56/1994-I.), resp. ale sa rozpory nepodarilo odstrániť, musí súd voľiť zo zistených variantov pre páchatela najpriaznivejší (Rt 28/1998-I.)

Týmto všetkým sa súdy v doterajšom konaní neriadili:

Dôkaz 2 - v tomto smere žiada vypočuť poškodeného k otázkam: a) nožik, b) čo a kedy, príp. kde a prečo mal povedať svedkom „z počutia“.

Dôkaz 3 - nech súd vyžiada z ÚVTOS záznamy z času incidentu - a to najmenej 2 týždne pred jeho umiestnením v cele s poškodeným, počas neho a najmenej 1 mesiac po jeho premiestnení, a to poškodeného a svedkov proti nemu ako boli umiestnení v celách.

Zároveň žiada, ak by súd nemal v podstatných otázkach podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 s jeho zlučiteľný názor, aby v rámci vyriešenia predbežnej otázky vyžiadal predbežný nález ÚS SR, prípadne aby si nechal vysvetliť rozsah a dosah ako treba vykladať predmetné ustanovenie postupom podľa čl. 267 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie na SDEÚ v Luxemburgu.

Dňa 19.08.2020 bolo Ústavom na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých v Sučanoch na tunajší súd odstúpené podanie odsúdeného s prílohou ku konaniu o návrhu na obnovu konania, pričom vec sa viedla na tunajšom súde pod sp. zn. 3Nt/45/2020. Uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 16.09.2020, č. k.: 3Nt/42/2020-19 súd spojil na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci odsúdeného Romana Pechu, vedené pod sp. zn. 3Nt/42/2020 a 3Nt/45/2020, pričom veci sa ďalej vedú pod sp. zn. 3Nt/42/2020.

Dňa 06.10.2020 odsúdený na tunajší súd doručil ďalší návrh na obnovu konania, pričom vec sa viedla na tunajšom súde pod sp. zn. 13Nt/56/2020. Uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 3Nt/42/2020 zo dňa 15.10.2020 súd trestné veci odsúdeného vedené pod sp. zn. 3Nt/42/2020 a 13Nt/56/2020 spojil na spoločné prejednanie a rozhodnutie, pričom vec sa na tunajšom súde vedie od sp. zn. 3Nt/42/2020.

Odsúdený žiadosťou doručenou tunajšiemu súdu dňa 30.10.2020 uviedol svedkov, ktorých žiada predviesť a to F. T. a C. E.. Svedok by mal vedieť niečo o poškodenom, viacerí mu hovorili, že poškodený hovoril, že bol nútený vypovedať naňho. Ďalej požiadal súd o vyžiadanie informácie ohľadom jeho sexuálnej orientácie.

Vo veci návrhu na povolenie obnovy konania bolo nariadené verejné zasadnutie na deň 02.03.2021, na ktorom súd podľa § 402 ods. 1 Tr. por. prejednal návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí. Súd sa na verejnom zasadnutí oboznámil so stanoviskom prokurátora, vypočul odsúdeného a svedka a oboznámil sa s listinnými dôkazmi.

Odsúdený vo svojej výpovedi na verejnom zasadnutí dňa 02.03.2021 požiadal o odročenie verejného zasadnutia, nakoľko nebol prítomný svedok, ktorého navrhol, a to F. T., pričom predsedníčka senátu odsúdenému oznámila, že toto nie je dôvod na odročenie verejného zasadnutia, nakoľko bol prítomný ďalší svedok, ktorý bol eskortovaný, a to, že nebol prítomný F. T. je z dôvodu, že súdu sa nepodarilo lustráciou zistiť údaje k tejto osobe a odsúdený napriek výzve neoznámil súdu údaje k danej osobe, aby mohla byť predvolaná na verejné zasadnutie.

Odsúdený vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že si obnovu konania dal z dôvodu pochybenia súdu. Trvá na tom, čo uviedol, žiadal už viackrát obnovu konania. Pochybenie súdu vidí v tom, ako uviedol, že poškodený klamal. So E. a T. sa stretol v Leopoldove, oni mu uviedli, že v roku 2012 bol poškodený s nimi ubytovaný a rozprával im o tomto trestnom čine, že svedkovia ho nútili, aby tak vypovedal. On sa s tým už nezaoberal, nakoľko vykonával trest. O tomto vie druhý rok, neuviedol to preto v predchádzajúcom návrhu na obnovu konania, lebo to nevedel. Stretol sa s nimi v septembri 2020, býval s nimi, so E. chodil do práce.

Svedok C. E. na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.03.2021 uviedol, že nebol prítomný pri skutku. V roku 2017-2018 bol s ním poškodený na izbe, bol pridelený na jeho izbu, chlapci ho týrali vyše roka, kvôli veciam, ktoré tam robil. Spomínal, čo sa stalo v Martine, že mal problémy s A., ktorého vtedy ešte nepoznal, musel povedať, nakoľko sa bál, že na neho išiel s nožom, meno mu nepovedal kto, povedal mu, že na A. tam nemali a chceli ho odtiaľ „uklidit“, aby išiel preč. Povedal mu, že musel toto povedať na A. čo oni chceli. Povedal mu, že on to nechcel spraviť, ale že musel, aby mal klud. Toto vie celý Leopoldov, že nerobil nič, oni sú teraz vedľa seba na izbe. Keď mu to hovoril, bolo tam prítomných asi 10 ľudí, ale už si nepamätá menovite kto. Celý Leopoldov vie, že tam zadarmo sedí. Na izbe bol s poškodeným asi 1 rok. Povedal mu, že ho nútili k tomu, aby to povedal, že ho bili, dávali mu robiť rajóny a všetko čo chceli. Oni sú teraz všetci v Leopoldove, nestretávajú sa, ani odsúdený ho nekontaktoval. S odsúdeným bol na cele krátko, asi tak 2 roky dozadu. Odsúdenému o tom, čo mu hovoril poškodený hovoril prvýkrát keď ho stretol. Nevie o tom, že by poškodený písal nejaký list v prospech odsúdeného. Povedal mu len, že oni sa tam bili, doťahovali za karty, a že mu odsúdený nespravil nič, potom ho izolovali. Povedal, že nemal nič s tým spoločné.

Svedok ďalej na otázky uviedol, že pri ich prvom stretnutí s odsúdeným sa bavili, predstavili sa a on mu povedal, že ten chlapec, ktorý je s ním na izbe rozpráva o ňom to čo povedal, on mu povedal, že to nie je pravda a že ho „jebe“. Š. mu rozprával, čo s ním odsúdený robil a čo počul a odsúdený mu vlastne povedal, že to nie je pravda, že to je klamstvo. Trvá na tom, čo povedal aj na tom, že Š. musel povedať to čo povedal, lebo sa bál. Vedel, kde odsúdený vykonával výkon trestu, nakoľko mu to povedal Š.. On mu povedal aj jeho meno a priezvisko, zapamätal si to. Š. rozprával hocičo a D. tam prišiel až potom, odsúdený mu povedal, že to nie je pravda. Š. mu hovoril aj to, za čo sedí, za vraždu.

Na ďalšiu otázku svedok odpovedal, že poškodený mu povedal, že odsúdený nespravil nič.

Na otázku predsedníčky senátu svedok uviedol, že osobu menom F. T. nepozná.

Postupom podľa § 269 Tr. por. súd vykonal dokazovanie na verejnom zasadnutí prečítaním listinných dôkazov zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 3Nt/42/2020 - návrh odsúdeného na obnovu konania. Z pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 13Nt/84/2017 - žiadosť; zápisnica o verejnom zasadnutí zo dňa 03.10.2017; uznesenie Okresného súdu Martin zo dňa 03.10.2017.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 - obžaloba; rozsudok zo dňa 12.05.2011; rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/78/2011 zo dňa 28.09.2011; uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.03.2013; uznesenie Okresného súdu Martin sp. zn. 2Nt/157/2013-57 zo dňa 04.09.2014; rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 zo dňa 09.10.2014; zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 09.10.2014.

Obhajca odsúdeného na verejnom zasadnutí opravil údaje svedka F. T., ktorého žiadajú vypočuť. Ďalej žiadajú vypočuť poškodeného. Verejné zasadnutie dňa 02.03.2021 bolo z uvedeného dôvodu odročené na 20.04.2021.

Verejné zasadnutie dňa 20.04.2021 bolo z dôvodu neprítomnosti prísediacich odročené na deň 15.06.2021.

Verejné zasadnutie dňa 15.06.2021 bolo z dôvodu neprítomnosti predvolaného svedka odročené na 28.09.2021.

Na verejnom zasadnutí dňa 28.09.2021 súd vypočul svedka F. T..

Svedok F. T. vo svojej výpovedi na verejnom, zasadnutí uviedol, že k odsúdenému nemá žiaden vzťah, bol vo výkone 16 rokov a odsúdeného pozná z výkonu trestu, aj poškodeného. Poškodený sa volá Š., jeho pozná tiež z výkonu. Nevie, ktorého z nich pozná skôr, ale vo výkone trestu sa stalo, že prišiel jeden nový odsúdený a hovoril, že on je nevinný, na čo mu povedal, že to je každý, a v tom poškodený povedal, že on pozná jedného nevinného, na čo na jeho otázku uviedol, že D.. Toto vie skoro celý Leopoldov, Š. je taký bez hanby, nakoľko on aj za špak dokáže sa zohnúť pred hociktorým, takže neverí, že by ho musel niekto znásilniť. Na jeho nešťastie stretol D., keby vedel, tak mu to nepovie, lebo kvôli tomu sem musel ísť, povedal mu, že ty sedíš zadarmo. D. skoro vyskočil z kože. Potom zavolali Š. a on im to aj povedal, že si to vymyslel, že to chcel stiahnuť, ale že sa to nedalo, že sa mu vyhrážali. Nevie, prečo zavolať jeho, tam bolo viac ľudí. On potom odišiel.

Na otázku obhajcu odsúdeného: „Keď ste boli s poškodeným, on vám povedal konkrétne, že ten skutok, za ktorý sedí pán D., nespáchal?? svedok uviedol, že Š. hovoril, že on nič nespravil, že D. chceli vyhodit z izby a takto to naňho narafičili, lebo nepočítali s tým, že ho za to odsúdia.

Na otázky predsedníčky senátu svedok uviedol, že ani s jedným na spoločnej ceste nebol. Stretávali sa na vychádzkach, boli oddelení, oni boli B-čko, oni C-čko, ale cez plot sa rozprávali. Bližší kontakt s nimi nemal. Š. vie, že je odsúdený za to, že zabil otca. Š. rozprával aj o tom, že kto ho chcel dostať z izby, ale jeho to nezaujímalo. On nevie, odkedy boli oni v Leopoldove. On bol v Leopoldove od začiatku. On osobne nepozná ani obžalovaného, ani poškodeného, ale usudzuje z toho, ako sa správali vo výkone, že Š. to, čo hovoril, je pravda, a teda ako povedal, že pán D. ho nemohol znásilniť. Poškodený nevyvíja žiadne aktivity na to, aby pán D. bol očistený. Vonku odsúdeného a poškodeného nevidel rozprávať sa, lebo D. ho nenávidí, lebo D. by ublížil len sám sebe a ten debilko by ani nevedel, čo sa stalo.

Predsedníčka senátu vyhlásila uznesenie, ktorým súd podľa § 277 ods. 2 Tr. por. odmietol vykonať dôkazy, a to výsluch svedka - poškodeného, taktiež ďalšie navrhnuté dôkazy - vyžiadanie dokladov z ÚVTOS, vyžiadanie informácie ohľadom sexuálnej orientácie odsúdeného, nakoľko,

Prokurátor vo svojom konečnom návrhu na verejnom zasadnutí uviedol, že je toho názoru, že na vykonaných verejných zasadnutiach neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce povolenie obnovy konania, a preto navrhol návrh odsúdeného zamietnuť.

Obhajca odsúdeného vo svojom konečnom návrhu uviedol, že v plnom rozsahu zotrávajú na podanej žiadosti o povolenie obnovy konania. Má za to, že z vykonaného dokazovania sú splnené zákonné podmienky obnovy konania a preto žiada, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Martin sp. zn. 3T/168/2010.

Odsúdený vo svojom konečnom návrhu uviedol, že sa prikláňa k návrhu obhajcu.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných ustanovení zákona. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia súdu príp. prokurátora uvedené v Trestnom poriadku. Obnovu konania možno povoliť len ak súd zistí splnenie zákonných podmienok obnovy v zmysle § 394 Tr. por. V danom prípade návrh na povolenie obnovy konania bol podaný oprávnenou osobou - odsúdeným (§ 396 ods. 3 Tr. por.) a smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, proti ktorému je návrh prípustný - rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/168/2010 zo dňa 12.05.2011, právoplatným 28.9.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/78/2011 zo dňa 28.09.2011. Súd preto skúmal, či v danom prípade existujú zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania uvedené v § 394 Tr. por., pričom zistil, že takéto podmienky nie sú splnené.

Odsúdený návrh na povolenie obnovy konania opiera o dôvod uvedený v ust. § 394 ods. 1 Tr. por. Pre povolenie obnovy konania je okrem podania návrhu oprávnenou osobou potrebné splniť niektorú z podmienok uvedených v citovanom ustanovení, teda musia byť preukázané skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli súdu skôr neznáme a tieto musia zároveň samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k inému rozhodnutiu (o vine či treste), než ako bolo pôvodné právoplatné rozhodnutie. Skutočnosťou skôr neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý síce nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci a spravidla ho bude potrebné preukazovať ďalšími dôkazmi. Predtým neznámy dôkaz bude dôkaz, ktorý je nový a nebol vykonaný v pôvodnom konaní, alebo dôkaz, ktorý síce vykonaný bol, ale s iným obsahom.

Súd v tomto smere predovšetkým konštatuje, že účelom konania o povolenie obnovy konania nie je preskúmavanie zákonnosti, či odôvodnenosti pôvodného rozhodnutia ani posudzovanie viny

odsúdeného. Posudzovanie takýchto otázok v rámci konania o povolenie obnovy by prekračovalo jeho zákonný rámec a účel, ktorý vyplýva z ustanovení Trestného poriadku. V konaní o povolenie obnovy konania sa nezisťuje správnosť (zákonnosť, odôvodnenosť) pôvodného rozhodnutia, ale sa posudzuje otázka, či nová skutočnosť, alebo dôkaz, ktorá bola súdu skôr neznáma, by mohla odôvodniť iné rozhodnutie ako bolo pôvodné právoplatné rozhodnutie. Podľa záveru súdu však takéto nové dôkazy či iné skutočnosti preukázané neboli a nakoľko odsúdený náležite nepreukázal existenciu podmienok na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 Tr. poriadku, súd návrh na obnovu konania v súlade s § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať sťažnosť do 3 pracovných dní od jeho oznámenia na Okresný súd Martin. O prípadnej sťažnosti rozhodne Krajský súd v Žiline. Sťažnosť má odkladný účinok.